

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Louise Fuller

Nem tudom, ki vagy

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Louise Fuller, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 621. eredeti címe: *Vows Made in Secret* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 621. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-092-1

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Zsadányi-Cziffra László sötét hangulatban, elfelhősödött szemmel bámulta a fiatal nő portréját. Világos, selymes fürtök keretezték bájos vonásait. Szürkésbe játszó tekintete ártatlanságot sugárzott, míg buja, telt ajkából érzékiség áradt.

Ellenállhatatlan, tökéletes szépség, gondolta László. A férfiak bármilyen örültségre képesek egy ilyen nőért: lemondanak a trónról, elárulják a hazájukat...

Vagy megházasodnak – fűzte hozzá magában, és keserűen elmosolyodott.

Közelebb hajolt a festményhez, és szemügyre vette a jobb alsó sarokba biggyesztett nevet. Cseszney Katalin, olvasta. László nem értette, miért nyugtalanítja annyira a kép. Illetve értette, csak magának sem akarta bevallani.

Dühösen nézte a tökéletes vonásokat. Nem Katalint látta, hanem egy másik nőt, akinek még a nevét sem volt hajlandó kimondani. Pedig csupán halvány hasonlóság volt közöttük: a szemük színe, a bőrük porcelánfénye és talán az arcformájuk.

Felkavarta, hogy ilyen hatással van rá a halványszürke tekintet. Elgondolkodva kinézett az ablakon. Ebben a pillanatban kísérteties kiáltást hallott. Megborzongott, mert felismerte a hangot. Baljós jel, ha egy bagoly nappal is ébren van, gondolta.

Kedves vadászkutyája, Vándor ügetett be az ajtón, és várakozásteljes pillantásokat vetett rá. László lehajolt, és megvakarta az állat füle tövét.

– Igazad van, barátom – mondta. – Friss levegőre van szükségem. Induljunk, mielőtt elkezdek rémeket látni.

A kecses vizsla boldogan csóválta a farkát, és László nyomába eredt.

Lassú léptekkel mentek végig a kastély folyosóján. Díszes faragású burkolat fedte a falakat. A levegőben méhviasz- és levendulaillat terjengett.

Lementek a lépcsőn. Fény szűrődött ki a nagyapja dolgozószobájából. László belesett a résnyire nyitott ajtón, s meglepődve látta, hogy az öregúr már az íróasztala mögött ül.

László szíve összeszorult. Törékenynek és sebezhetőnek látta a nagyapját, Jánost. Immár hat év telt el azóta, hogy elvesztette imádott feleségét, Annát. Viszonylag sok idő, de még mindig nem heverte ki az elvesztését.

László halkán becsukta az ajtót, s közben azon tűnődött, miért kelt ma fel ilyen korán a nagyapja. Aztán az eszébe jutott: Seymour érkezését várja.

Nem csoda, ha ma nem tud aludni. János harminc éve kezdett műtárgyakat gyűjteni, s ma először készült bemutatni a kollekciónak egy szakértőnek. Edmund Seymour, a neves műértő Londonból utazik ide, hogy véleményt mondjon.

László elhúzta a száját. Nem bízott az idegenekben, s bár még sosem találkozott Seymourral, máris ellenszenvet érzett iránta. A következő hetekben mégis el kell viselnie a jelenlétét.

A vállával belökte az ajtót, és a konyhába lépett. Róza szerencsére még nem volt ébren. Most nem volt kedve magán érezni az asszony átható pillantását. A nagyapja mellett a házvezetőnő volt a másik személy, aki előtt képtelen volt elrejteni az érzéseit. Ám míg János tapintatosan bánt unokájával, Róza rögtön szóvá tette, ha úgy látta, nincs rendben valami.

Kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját, s vágyakozó pillantást vetett a házi készítésű májpástétomra. Aztán sóhajtva meggondolta magát.

László a nagymamájától tanult meg főzni. Az évek során egyre szenvedélyesebben érdeklődött a konyhaművészet iránt. Anna halála után aztán megnyitotta első éttermét Budapest belvárosban. Kockázatos vállalkozás volt, de bejött. Azóta egy sor luxuséttermet működtetett a világ nagyvárosaiban.

A férfi büszkén felszegte az állát. Már nem csupán János unokája volt: az évek során maga is sikeres üzletemberré vált. Persze büszkén viselte a Zsadányi-Cziffra nevet, de a név kötelezettségekkel is

járt. Ezúttal például azzal, hogy el kellett viselnie Edmund Seymour társaságát.

Megszólalt a zsebében a mobiltelefon. A kijelzőre pillantott. Jakob Frankel hívta.

– Lacikám! Reméltem, hogy már ébren vagy. Ma vendégünk érkezik. Csak emlékeztetni akartalak, mert szerintem elfelejtetted.

László megrázta a fejét. Mennyire jellemző Jakobra ez a gondosság! Jakob Frankel a Zsadányi-Cziffra család ügyvédje volt. Neves szakember, kitűnő jellem.

– Nem fogod elhinni, de kivételesen nem felejtettem el, hogy ma várunk valakit.

Az ügyvéd idegesen felnevetett.

– Remek. Rendeltem kocsit, de ha te esetleg személyesen...

– Hát persze – vágott a szavába László nyersen. – Természetesen ott leszek – fűzte hozzá engedékenyebb hangon, mert igazából nem akarta megbántani Jakobot. – És csak szólj, ha bármire szükségetek lenne.

– Hát persze. De azt hiszem, elboldogulunk – mondta az ügyvéd.

Úgy tűnt, szeretné minél előbb befejezni a beszélgetést.

László dörmögött valamit. Korábban idegesítette a nagyapja művészetpártolása, ám Anna halála óta megváltozott a véleménye.

Jánost sokkolta a felesége elvesztése. Később a sokkot felváltotta a depresszió. Különös letargiája évekig tartott.

A kedvező változás – mint a változások általában – hirtelen, szinte egyik napról a másikra következett be. János elolvasta a feleségével folytatott levelezését, melyben sok szó esett közös szenvedélyükről, a művészetekről.

László óvatosan biztatni kezdte nagyapját, hogy kezdjen ismét foglalkozni a gyűjteményével. Nem fűzött sok reményt a dologhoz, így a szinte azonnal bekövetkező pozitív változás őt magát is meglepte. A nagyapja egy nap úgy döntött, ideje katalogizálni a műtárgyakat. Felvették a kapcsolatot a neves londoni Seymour's Aukciósházzal, s a kastélyba rendelték Edmund Seymourt, a tulajdonost.

László elhúzta a száját. A nagyapja elégedett volt a dolgok folyásával. Ő azonban nem tudta, hogy fog kijönni a vendéggel. Egyszer már közel engedett magához egy idegent, és mi lett belőle?

Jakob hangja szakította ki a borús álmodozásból.

– Tudom, nem szereted, ha túl sok ember van körülöttem – mondta az ügyvéd, és zavartan köszörülte a torkát. – Ezzel csak azt akarom mondani, hogy...

László a szavába vágott.

– Harminc-akárhány szoba van ebben a kastélyban. Csak nem gyűlik meg a bajom egyetlen vendéggel, nem gondolod?

Hirtelen rettenetesen elment a kedve az egészszől. Amennyi műtárgy van ebben a házban... ez a Seymour akár egy évig is itt maradhat... De mit számít az idő? A nagymama halála óta csak egy dolog fontos: hogy a nagyapját boldognak lássa.

– Nem lesz semmi gond – fűzte hozzá.

– Hát persze, tudom – nevetett idegesen az ügyvéd. – Talán még jót is fog tenni a látogató. János tegnap azt mondta, hogy így majd ismét társasági életet fogtok élni. Átjöhetnek a szomszédok egy italra. Szécsiék igazán vidám família, s ha jól tudom, van egy gyönyörű, veled egyidős lányuk.

A reggeli világosság derűs fénybe vonta a szobát. Ám az ügyvéd szavaitól László úgy érezte, mintha hirtelen hideggé és sötétté vált volna a világ. A felindultságtól még a szíve is gyorsabb ütemben vert.

Nagy levegőt vett, hogy megnyugodjon.

– Majd gondolkodom rajta – mondta. Igyekezett udvariasan beszélni, ám maga is érezte, milyen hidegen cseng a hangja. – De talán a vendégünket jobban érdeklik a festmények, mint az emberek.

László pontosan tudta, mi történt: a nagyapja kérte meg Jakobot, hogy hozza szóba a témát. János ugyanis nagyon szerette volna, ha az unokája megnősül. Azt remélte, László ugyanúgy megtalálja a lelki társát, ahogy ő is megtalálta Annát annak idején. A nagyszülei negyven évig éltek boldog házasságban.

László az ajkába harapott. Bárcsak ilyen egyszerű lenne! János valószínűleg majd kibújna a bőréből, ha feleségül venné a bájos és tökéletes Szécsi Ágneszt.

Csakhogy erre nem kerülhet sor. S hogy miért, az még János előtt is titok.

– Alaposan átolvastad a jegyzeteimet, vagy csak átfutottad őket?

Prudence Elliot elgyötört arccal kisimított egy arcába hulló hajtincset, vett egy nagy levegőt, és elszámolt magában tízig. Mindössze egy órája érkezett Magyarországra, de a nagybátyja, Edmund már harmadszor telefonált. Más szavakkal: folyamatos ellenőrzés alatt tartotta.

Edmund maga is érezte, hogy túl messzire ment.

– Nem akarlak idegesíteni – fűzte hozzá. – Csak hát... Bár én is ott lehetnék. Ugye megértesz?

Prudence felsóhajtott. Már megbánta, amiért ilyen türelmetlen volt Edmunddal. Végtere is a nagybátyja szinte a semmiből építette fel az aukciósházat, s a mai nap messze a legfontosabb volt a karrierjében. Megbízta, hogy katalogizálja a vidéki kastélya magányában élő milliárdos, Zsadányi János legendás műgyűjteményét.

Edmund izgatottan, boldogan fogadta a hírt.

– Ez az ember egy modern Medici – mondta az unokahúgának. – Persze senki sem tudja, pontosan mit rejt a gyűjteménye. De óvatos becslések szerint is legalább egymilliárd dollárt ér.

A sok évtizedes tapasztalattal rendelkező nagybácsinak, nem pedig neki kellene a Zsadányi család limuzinjában ülnie, gondolta Prudence. Ám Edmund nem jöhetett, mert néhány nappal korábban heves asztmaroham tört rá.

A nő kinézett az ablakon, s az elsuhanó tájat nézte. Nem volt kedve ehhez a feladathoz, de nem volt más választása. Edmund anyagi gondokkal küzdött. E munka honoráriumából rendezni tudná a tartozásait. El is halaszthatta volna az utazást, ám a család ügyvédje ragaszkodott ahhoz, hogy azonnal kezdjék el a munkát. Így Prudence-nek nem maradt más választása: rossz szájízzel ugyan, de Magyarországra utazott.

– Sajnálom, Prue – mondta Edmund. – Nem idegesítelek tovább. Remek szakember vagy, érted a dolgod.

Prudence elgondolkodott. Az apjának tekintette Edmund Seymourt, aki otthont, családot, biztonságot és munkát nyújtott a számára. Nem hagyhatja cserben. Vett egy nagy levegőt, s közben ügyelt rá, hogy magabiztosan csengjen a hangja:

– Ne aggódj. Felhívlak, ha bármi gondom adódik. De ígérem, nem lesz semmi baj.

Végre letették a telefont. A nő hátradőlt a kényelmes bőrülésein, és lehunyta a szemét.

A limuzin végül megállt egy magas kerítés előtt, mely tiszteletet parancsoló lassúsággal kinyílt, és utat engedett nekik.

Megérkeztek a kastélyhoz. Prudence nem hitt a szemének. A hatalmas szürke kőépület olyan volt, mint egy mesekönyv illusztrációja.

Utólag sem tudta felidézni, miként szállt ki az autóból, s jutott be a főbejáraton. A legközelebbi kép, amelyre élénken emlékezett, a szokatlanul barátságosan berendezett nappali képe volt. Az asztali lámpák szelíd fénybe vonták a helyiséget, a kandallóban vidám tűz pattogott. Épp helyet akart foglalni az egyik antik kanapén, mikor megpillantotta a festményeket.

Nem hitt a szemének. Hevesen dobogó szívvel közelebb lépett, és megérintette az egyik kép keretét. A keze remegett az izgatottságtól. Továbbvándorolt a tekintete. Úgy érezte, mintha álmodna. Két festmény Picasso rózsaszín korszakából, aztán egy Kandinszkij... Rembrandt egyik remekműve, egy portré... A sort Lucian Freud két alkotása zárta. Kővé váltan bámulta a lenyűgöző festményeket. A háta mögött hirtelen megszólalt egy csúfondáros hang.

– Nyugodtan nézze csak meg őket közelebről. Szegénykéek olyan elveszettek, hiszen senki sem törődik velük.

Prudence mélyen elpirult. Nem elég, hogy fesztelenül nézelődik Európa egyik leggazdagabb emberének nappalijában, de még le is leplezik!

– Annyira sajnálom – mondta a nő, és megfordult. – Most bizonyára...

Ám itt elakadt a szava, ugyanis nem Zsadányi János, hanem Cziffra László állt előtte.

Cziffra László. Sokáig el sem tudott képzelni ennél kedvesebben csengő nevet. Most mégis keserű ízt érzett a szájában. Összerándult a gyomra, s a szoba hirtelen forogni kezdett vele.

Nem, az lehetetlen: ez nem lehet László. De mégiscsak ő volt az. Majdnem ugyanúgy nézett ki, mint hét évvel ezelőtt, amikor beleszeretett. Csak annyi változott, hogy már nem fiatal ember volt, hanem kész férfi. Magas arccsontú, borostyánszemű, fekete hajú, széles vállú, szálfatermetű.

Prudence megrázkódott. A férfin a tekintete változott meg a leginkább. Régen valósággal sütött belőle a szenvedély – most hideg volt és fénytelen, akár egy marék hamu.

László volt az első szerelme, egyben az első szeretője. Olyan volt, mint egy napkitörés, vagy mint egy elemi erejű vihar. Még soha nem kívánt senkit ennyire, és László is ugyanolyan szilaj vággyal akarta őt. Prudence úgy hitte, soha nem lesz vége ennek a szerelemnek, a férfi iránta érzett vonzalma örökké kitart.

Ám tévedett. Egy nap egyszerűen kihunytt László szenvedélye. Olyan volt, mint egy halott üstökös.

Az azt követő időszak sivár volt, sötét, alig elviselhető. Most pedig itt áll vele szemben!

De miért? Mit keres itt? Érthetetlen az egész.

Prudence egykori szerelme vonásait fürkészte. Amikor utoljára látták egymást, Lászlót épp nekinyomták egy rendőrautónak. Akkor az arca sötét volt, elutasító. Azóta sem változott sokat.

Meg volt győződve róla, hogy rossz útra tért. Ezért is csodálkozott, mikor megpillantotta a gazdag műgyűjtő kastélyában.

– Mit keresel itt? – kérdezte remegő hangon.

László hideg, üres tekintetet vetett a nőre, ám a lelkében óriási volt a felfordulás. Nem fogta fel, ami történik. Prudence látványától elakadt a szava. Az utóbbi években mindent elkövetett, hogy egykori szerelmüknek még az emlékét is kitörölje a szívéből.

– Én is ugyanezt kérdezhetném tőled – felelte végül.

Hirtelen eszébe jutott: reggel éppen Prudence járt a fejében. Aztán az a kísérteties bagolyrikoltás... Talán ő idézte elő ezt a rejtélyes varázslatot?

Gyorsan elvetette a bolond gondolatot. A nő nem miatta jött ide. De akkor mit kereshet itt?

Éles pillantásokkal, magyarázatot várva fürkészte Prudence-t.

A nő ólomszínűre vált arccal állt, s neki is ugyanez járt a fejében. Mit keres Cziffra László ebben az eldugott kastélyban? Csak nem Mr. Zsadányinak dolgozik?

Eszébe jutott, milyen egykedvűen reagált László, amikor közölte vele, hogy elhagyja. De az régen történt, több mint hét éve. Akár semleges udvariassággal is közeledhetnek egymáshoz.

Ám a várt hűvös udvariasság helyett szívből jövő megvetést látott a férfi tekintetében.

– Nem értem... – mondta Prudence akadozva. Még jobban elsápadt, mert László közelebb lépett hozzá. – Mit keresel itt? Ez olyan hihetetlen.

László mélységes döbbenetet látott a nő arcán. Ahogy közeledett felé, úgy érezte magát, mint egy imbolygó hajó. De eszébe sem volt kimutatni, mennyire megrázta a váratlan találkozás. Vett egy mély levegőt.

– Itt vagyok, nincs mit tenni – felelte. – Miért reszketsz, kedves?

Prudence nehéz helyzetben volt. László fantasztikusan nézett ki, ráadásul a régi, meghitt módon szólította meg.

Némán álltak egymással szemben, és elmerültek a másik tekintetében. Úgy, ahogy korábban is tették. Összereztek, mikor felhangzott mögöttük egy élénk hang.

– Szóval itt van! Sajnálom, hogy késtem, de rettenetes forgalom van az utakon.

Középkorú, kövérkés férfi toppant a nappaliba. Izgatottan beletúrt rövid, szőke hajába, aztán megigazgatta a hóna alá csapott dossziékat, végül a kezét nyújtotta Prudence felé.

– Sajnálom, hogy elkerültük egymást a repülőtéren, Miss Elliot. Ugye megkapta az üzenetemet?

A nő bólintott. Szótlanná tette a megdöbbenés: a jelek szerint ugyanis csak őt lepte meg László jelenléte.

A férfi óvatos pillantást vetett Lászlóra, majd Prudence-hez fordult.

– Úgy látom, már megismerkedtek. Jakob Frankel vagyok, annak az ügyvédi irodának a

munkatársa, amelyik Mr. Zsadányit képviseli. A család nevében szeretném megköszönni, hogy beugrott az utolsó pillanatban. Nagyra értékeljük a kedvességét.

László gyomra összeszorult. Igyekezett megfejteni a helyzetet. Jakob említette, hogy Edmund Seymour megbetegedett, de valaki – a helyettese – ideutazik. Ő meg, szokásához híven, megfeledezett a dolgról. Ebben a pillanatban végre kitisztult a kép: Prudence Elliot helyettesíti Edmund Seymourt. Vagyis a következő hetekben egy fedél alatt fognak élni.

– Örömmel teszem – nyugtázta a nő.

Az ügyvéd ideges pillantásokkal méregette kettőjüket.

– Mindenki nagyon hálás önnek.

Prudence halványan elmosolyodott, s mondani akart valami kedveset, ám László a szavába vágott.

– Miss Elliot akár egy saját kastélyt is vehet magának abból a honoráriumából, amit neki fizetünk. Azt hiszem, ez bőven elég hálának, nem kell még szavakkal is kifejezni.

A nő összerezzen az ellenséges hangtól. Még mindig nem tudta, mit keres itt egykori szerelme. De az ügyvéd udvarias, figyelmes hanghordozásából arra következtetett, hogy fontos szerepet tölt be a kastélyban.

Nem elég ez az óriási szakmai kihívást jelentő munka, még László is megkeseríti az életét. Hideg, lekicsinylő pillantásokkal méregeti. Azt sugallja a viselkedésével: „bármit teszel is, nem érsz semmit”. Ugyanaz a nóta, mint hét évvel ezelőtt. Prudence az ajkába harapott. Ő küzdött a kapcsolatukért, míg Lászlót lefoglalták a kis ügyei – melyek végül a letartóztatásához vezettek.

Nem igaz, hogy nem ér semmit. Hiszen a honoráriumából akár egy kastélyt is vehetne! Éppen ezért jött ide: elvégezni a munkát, teljesíteni a megbízást. Igazán nem számít, mi történt a múltban, miként alakult az a szerelem kettőjük között.

Felszegett állal az ügyvéd felé fordult.

– Nagyon kedves öntől, Mr. Frankel – mondta erős, tiszta hangon. – Köszönöm, hogy helyettesíthetem Mr. Seymourt. Remélem, nem fogok csalódást okozni.

– Emiatt nem aggódnék – dörmögte László. – Nem valami nagyok az elvárásaink.

Ismét feszült csend állt be, melyet az ügyvéd ideges nevetése tört meg.

– Mr. Cziffra azt akarja mondani, hogy...

– Hogy egyedül is elboldogulok Miss Elliottal – fejezte be a mondatot László.

– Igazán? – kérdezte Jakob bizonytalanul.

László felemelte a hangját.

– Ahogy mondtam: egyedül is elboldogulunk.

– Hát hogyne... természetesen – dadogta az ügyvéd vörösre vált fejjel, majd Prudence-hez fordult: – Biztos kezekben van, Miss Elliot. Mr. Zsadányi unokája is ismeri a gyűjteményt.

Prudence összerázkódott, mintha áramütés érte volna. Zsadányi János lenne Cziffra László nagyapja? Hogyan lehetséges ez? Zsadányi János milliárdos, míg Cziffra László egy lakókocsiban lakott, és a vándorcigányok életét élte: folyvást úton volt. Hogy lehet, hogy ez a két férfi rokonságban áll egymással?

Talán nem jól értette, amit Frankel mondott. Lászlóra pillantott, aki ezúttal nem elutasító, inkább arrogáns és megvető arcot vágott.

Szóval mégis jól értette az ügyvédet, gondolta hevesen dobogó szívvel. Frankel nem vett észre semmit a lelkében dülő viharokból. Zavartan köhécsejt.

– Hát jó. Akkor én lassan indulok is. Szép estét, Miss Elliot. Nem kell kikísérni, egyedül is kitalálok.

– Köszönöm, Frankel – mondta László, és szigorú pillantást vetett a nőre. – És ne aggódj. Gondoskodom Miss Elliotról. Neki szentelem minden szabadidőmet.

Meleg volt a szobában, Prudence hátán mégis végigfutott a hideg. Riadtan nézett a távozó ügyvéd után. Bárcsak itt maradna, gondolta kétségbeesetten. A festményekre meredt. Néhány perccel ezelőtt még boldoggá tette a látvány. Ám a varázs elmúlt. Úgy érezte, mintha a ritka műalkotások csúfondárosan kinevetnék.